

ΑΠΟ ΤΗ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΤΩΝ ΣΟΥΛΙΩΤΩΝ

ΔΑΜΠΙΡΟΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ

Μιά πανευρυία του 'Αλη Πασσάς πεύ δέν έπιασε. Τὸ ιστερικό γράμμα τοῦ Δάμπιρου. Στὰ βευνά τῆς Κιάρφας. Οἱ Σουλιώτικοι πύργοι. Μιά φοβερή μάχη στὰ στενά, στὸ Κούγγι. Ἡ Μεσχα Τζαέλλα καὶ ἡ παλληκαριά της. Πῶς ἐσώθη ὁ 'Αλῆ Πασσάς. Ἡ πρεδσοία ἐνὸς γανωματῆ, κτλ. κτλ.

Ο ὄνομα τοῦ Λάμπιρου Τζαέλλα γεμίζει τὴν λοτορία τοῦ τυραννομάχου Σούλιον μὲ τῷς ἐπικαὶ παλληκαρῖ.

Οταν ὁ 'Αλῆ Πασσάς ἀπελπίστηκε νὰ ἴσταται τοὺς Σουλιώτες μὲ φανερὸς μάχης, σκέψητε νὰ καταφύγη στὴν πανούργια : 'Ἐποσποιήθη διότι κάνει πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἀργυροκαστοτῶν καὶ ἔχησε τὴ βοηθεία τῶν Σουλιωτῶν. Ἰντούσιονες μεγάλες παραχωρήστησε. 'Ἐτοι ἥτις νὰ χροιστὴ τοὺς Σουλιώτες σὲ διδ. Σ' ἔκεινος ποὺ διὰ ἐρχόνταν νὰ τὸν βοηθήσουν (καὶ ποὺ διὰ τοὺς ἔστρατος) καὶ σ' ἔκεινους ποὺ διὰ ἐμεναν διότι Σούλι. Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῶν πρώτων, θὰ τοῦ ήταν ἀνύολο ν' ἀφανίσῃ καὶ τοὺς δευτέρους.

'Αλῆ' οἱ Σουλιώτες τοῦ ἕστειλαν μόνο ἐβδόμητος παλληκάρια, μὲ ἀργυροὺς τὸ Λάμπιρο Τζαέλλα καὶ τὸ γιο τοῦ Φώτο. 'Ο 'Αλῆς τοὺς ἑπεδέχθη μὲ προσποιητὴ εὐμένεια καὶ ἔξεστρατεύσαν μαζὸν τοὺς. Μότοι διότι διά την Πατρίδο τον, αὐτὸς δὲν είνει ἀδιός νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γνωρίζεται ὡς μίδος μον Προχώρησε λοιπὸν ἀποτελεῖ, είμαι ἀνύπομονος νὰ ἔκδικηθω.'

Στὸν πρῶτο διώρος σταθμό, κοντὸ στὴ Ζίτσα, τοὺς ἕστησε τὴν πρώτη παρέλαση : 'Ἐβαλε τοὺς Ἀρβανίτες νὰ κάνουν ἀνάντες πρδηματος, καὶ ὅρισε μεγάλη χορωτικά διπλαθία. προσκατέτας τοὺς Σουλιώτες νὲ στηγανισθῶν μὲ τ' ἀνάτα τον (δηλ. τὰ λιοντάρια τον), διότι ἀνώνυμος τοὺς συματωφάλακάς του. Ἀνύποτοι οἱ Σουλιώτες κατέθεσαν τὰ δότα, για νὰ πηδήσουν εὐκαλύπτετα, καὶ σὲ μᾶς στηγμή οἱ Ἀρβανίτες ὀρμησαν καὶ τοὺς ἐδέσμεναν. Διὸ μόνο ἔμεναν ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἀλλὰ κι ἀντοῦς οἱ Ἀρβανίτες τοὺς ἐκνηγώσαν, κι' ἐσκόπησαν τὸν ἄντα. 'Ο ἄλλος δῆμος κατέφυσε νὰ κάσθη τρέχοντας καὶ νὰ φρον τὸ Σούλι τὴν ἑλοντὴ τῆς ἀπίστας τοῦ 'Αλῆ καὶ τοῦ κυδόνου ποὺ διέτρεχαν ὅλοι.

'Ο 'Αλῆ Πασσάς ἔστειλε μέσων σιδεροδεμένους τοὺς Σουλιώτες στὰ Γιάννενα, καὶ συνέχισε τὴν ἔκστρατεία τοῦ ἐναντίον τοῦ Σούλιον τόρα, ἐλπίζοντας νὰ τὸ βοήθηται στὸν ἀπαρατείναστο. 'Αλῆ' ἔπαιτε ἐκεὶ τέτοια νίκη, ποὺ ἀναγκάστησε νὰ γυρίστη στὰ Γιάννενα νῦντα, καταπονιαμένος.

'Ο τότε Γάλλος πρόσδενος Ποικελῆ διηγείται ὅτι ὁ Τύρωνος ἐμούνγριζε σῶν λύκων ἀπὸ τὴν λύκα τον,

καὶ διέταξε νὰ μῆν ἀνοίξῃ κανεῖς τὰ παράδυρά του, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τοὺς τραματίας Ἀλβανούς, ποὺ τοὺς φέργαν ἀπὸ τὸ Σούλι. Δὲν ἥτις ν' ἔπαιτον λόγια παρηγοράς ἀπὸ κανένα, οὔτε κι' ἀπὸ τὴν θεά της Βασιλικῆ..

Τέλος, διότι τὸ ἔπαιτον ἡ πώτη λύσα, διέταξε νὰ φέρουν μπροστά του τὸ Λάμπιρο Τζαέλλα διάσωσθεμένο... Κάνοντας δὲ τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, ἀρχισε νὰ τοῦ μιλῇ μὲ γαλιφά, λέγοντάς τον ὅτι στὸ τέλος τὸ Σούλι θ' ἀναγκάσθη νὰ ἴσταται, καὶ ταύτας τοῦ πολλά, ἀν γίνη δισκὸς τον καὶ συντελέστη στὴν ἴπταγή τοῦ Σούλιον.

— Μόνος μου, τοῦ ἀπάντησε δὲ τὸ Τζαέλλας, δὲν σὲ ὑψελεῖ. 'Ἄν δημος ἀρήστης ἔμενα καὶ μερικοὺς συντρόφους μου νὰ πάμε στὸ Σούλι, ἔλειπε νὰ καταψέωμε καὶ τοὺς ἀλλούς, ή νὰ τοὺς ἀναγκάσωμε νὰ ὑπαπειθοῦμε.

— Χι. ἔκανε ὁ 'Αλῆ Πασσάς, καὶ τι ἔγγυήση θὰ ἔχω ἔγω, δῆτα δὲν θὰ μὲ γελάσω;

— Να σὸν ἀφέως ἰδῶ τὸ γυνό μου τὸ Φώτο καὶ δύσους ἀλλους θέλεις ἀπάντησε μὲ πολλὴ φυσικότητα, διαρχηγὸς τῶν Σουλιωτῶν.

Ο 'Αλῆ Πασσάς ἐδέχθη καὶ τοὺς δίρφες. Μόλις δῆμος δὲ λέμπεις Τζαέλλας ἐφτασε στὸ Σούλι, τοῦ ξεταλε τὸ ἀσύλουσθο Ιστε-

ούκο γράμμα, ποὺ τὸ δέσωσε ὁ 'Αγγλος περιγητῆς 'Ἐτων : «Ἄλη Πασσάς,

«Χαίρομαι ὅτους ἐγέλασα ἔνα δόλιον. Είμαι ἔδω, νὰ διαφερεύει σω τὴν πατρίδα μον ἐγαντίον εἰς ἔνα κλέπτην. 'Ο νίσος μον θέλει ἀποθανεῖ, ἐώς ὅμως ἀπελπίστησης δέλος τὸν ἐδίκαιον ποιεῖται. Κάποιοι τὸν Τζαέλλα, καθός ἔνν, θέλουν εἰπεῖ ποὺ είμαι ἀστλαγχος πατέρας μὲ τὸ νὰ θυσιάσω τὸν ίδιον ηντωφούμενον. 'Ἀποκρίνομαι διότι ἔδω πάσης τῆς Τζαέλλας, τὸν ίδιον μον μὲ τὸν ίδιον ηντωφούμενον. 'Ἄποτελος της παμηλάς μον καὶ τοὺς συμπατρώματας μον, τότε δὲν θὰ ημπορεύει τὸν ἐδίκαιον τὸν θανάτον τον. 'Άμμη ἄντας πούντε, θέλω ἔχει καὶ ἄλλα παιδιά, η γυναῖκα μον είνε νέα. 'Εάν ὁ μίδος μον, νέος κούτιον είνε, δὲν μείνη εὐχαριστημένος ν' ἔκπλάνη τὸν Πατρίδο τον, αὐτὸς δὲν είνε ἀδιός νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γνωρίζεται ὡς μίδος μον Προχώρησε λοιπὸν ἀποτελεῖ, είμαι ἀνύπομονος νὰ ἔκδικηθω.

Ἐγὼ ὁ διοσμένος ἔχθοδος σου
Καπετάν Δάμπιρος Τζαέλλας»

Αμέσως κατόπιν ὁ Τζαέλλας συνεχάλεψε πολεμικού συμβούλιο, στὸ διπόλι ἀπεισασθήνην ν' ἀσφαλισθῶν τὴν γνωστικότητα στοὺς ἀπλούστατος βράχους τῆς Κιάρφας, παὶ ὁ ἀντρες νὰ κατατάθουν τὰ στενά ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα Μπίρας καὶ Κούνγι.

Μόλις ὁ 'Αλῆς ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Τζαέλλας, στὴ λόσσα τῆς πρώτης στηγμῆς σκέψητε νὰ κάνω τοῦ αἵμα τοῦ νεαροῦ Φώτον Τζαέλλα καὶ τῶν ἀλλούσιων αἴλιν πατρώντων ἀλλὰ διάτον τοῦ μετράστητος δὲ δυούς, ἔκλεψε τοὺς σοματάρχας τοῦ καὶ τοὺς μιλῆς μὲ λωρούρτιτα. Τοὺς παρέστησε διτὶ ὡς θυσιά γιὰ τὴ Μουσικανή πετροφάνεια, διτὶ ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὴ Σούη τοὺς καὶ τέλος ἔκέντησε τὴ φιλοχοματιὰ τοὺς μὲ τὴν ὑπόσχεσην νὰ δοιος 500 γρόδα σὲ κείνον ποὺ νὰ ἐμπατεῖ πρώτος στὸ Σούλι.

Στὶς 20 Ιουνίου 1792, τὰ καράματα, ἡ πρωτοπορεία τῶν 'Αλβανῶν ἔφτασε μπροστά στὰ Σουλιωτικὰ ταυτούτων. Οἱ Σουλιώτες τοὺς ὑποδέχτησαν στὶς ἀρχές, μὲ πυκνὰ τουρεκές, σιγά-σιγά δῆμος ἀραιώντας τὰ πυρούς τοὺς καὶ μητρούσαντας επίτηδες, γιὰ νὰ παρασύρουν τὸν ἔχθρον τοὺς στὶς στενά της Κούνγι, ἀγήνοντες σχέδον ἀνυπεράποδη πατέρα τὴν διοσπονδίαν τον, τὸ Σούλι.

'Αλαβάνος εἰσέβαλε τὸν Αλβανού, ἀφοῦ ἐκνεύσαν τὸν διπόλι πρότον τὸν πύργον, χύθηκαν μέσα στὰ περίημα στενά, διπότοσος ἀλλούσιοι σὲ περασμένους καρφούς είχαν βρεῖ τὸ θάνατον.

Έκει δῆμος τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ Σουλιώτες μὲ φοβερές ὄμοιωσηντες. Ήταν ἔνας ἀντίτονος καταιγίδης, σύντηρες στὸ Σούλιον, ἀπὸ τὴν κορυφογραμμή, ἀπὸ πατού, καὶ ἔδεκάτης τὸν Ἀλητασσαϊδικό στοάτο!... 'Η μάχη τραβούσε διεσ τὸν ὑπόλιθος, χωρὶς ὁ 'Αλβανού νὰ μαρέσονται νὰ προχωρήσουν ἔνα βίμα... Η φοβερή έστη καὶ ἡ κούρασης ἀνάκρασε καὶ τὰ δύο ἀντίταλα μέρη νὰ σταμάτησον. 'Ηταν δηλοῦ ἐξηταλμένοι.

Τότε, στὴν κρίσιμη ἔκείνη στηγμῆ, συνέβη ἔνα ἀπροσδόκητο γεγονός, ἀφάντωστο στὸ μεγαλεῖο τον, ποὺ ἔζωντα τὸν ἄγονα. 'Η Σούλιοντες, ποὺ είχαν καταγύρει στὶς στηλὲς τῆς Κιάρφας, παρασκοπούσθων μὲ ἀγνοία τὴν μάχη, Τόρος δῆμος, μὴν ἀκούγοντας πειά τουφεκες καὶ σάλαγο, ἔνωντας διτὶ ὡς ἔχθρος εξεβίσασε τὰ στενά καὶ διπότοσος ἀντρες τοὺς ἀρχηγούς, ἐμπτεῖς μάτι κραυγῆ.

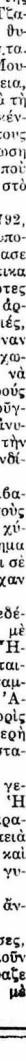
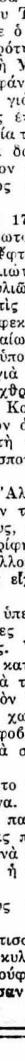
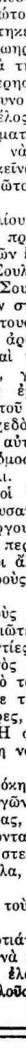
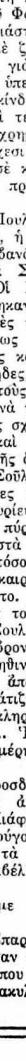
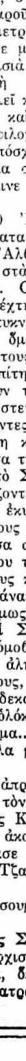
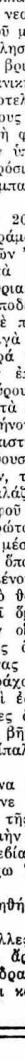
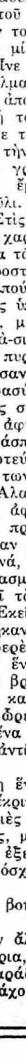
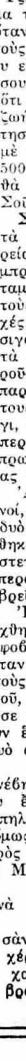
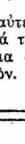
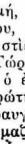
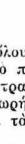
— Γιναῖκα, ἐμπτεῖς!... 'Ολες μαζὺν νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἀντρες μας!..

Καὶ γλύκηρος ή ἀντρογυναῖνες αὐτές, σάν δίλες Σπαρτιάτισσες, έπρεπαν στὶς στενά καὶ μὲ τὰ δυνατά τους χέρια, ἀρχισαν νὰ κυλοῦν βράχους, νὰ φέγγουν ὄγκωδη λιθάρια στὴ χαράδρα, δηνούντας τὸ κουφασμένο πλήθος τῶν 'Αλβανῶν. Οι βράχοι καταρχαλυσεν μὲ

Ο Αληπρος Τζαέλλας μὲ ἔνα συμπολεμιστὴ τον γηρασὶ Σουλιώτη.

(Σκίτσο μὲτο βιβλίο τοῦ περιηγητοῦ ΛΟΥ)

κρότους, ένω ή Σουλιώτισσες ἀφηναν βρισιές και κατάρες και παχύτωναν τοὺς ἀντρες τοὺς σὲ μιὰ τέλευταία και ἀποφασιστική προσάθεια. Στὴν ψυχολογική ἑκείνη στιγμή, δ Λάιτρος Τζαβέλλας ἐτράβησε τὸ σπαθί.

— Εἰπτός... φώναξε.

Και τὸν βοήθησαν δῶλι στὴν ἔφοδο, γιὰ τὴ ζωὴ ή γιὰ τὸ θάνατο, κατεβαίνοντα στὴ χαράδρα, μὲ λαμπτοζόποντα τὰ γυμνὰ σταθιά, μεγαλειώδεις, στὶς κόσκινες ἀνταύγειες τοῦ δύνοντος ἥπατον...

Οι Ἀλβανοὶ ἵεροδοσίας μετεβίβησαν σὲ φρηγή... Καὶ δταν πιὸ κάτω, τὸ σῶμα τοῦ Γιώργη Μπότσαρη, ποὺ ἐπαραιμένε, μῆτηκε καὶ αὐτὸ στὸν ἄγωνα και ἀρχικὲ νὰ τοὺς πλειονες, ἡ φρυγὴ ἔγινε σωτὸς πανικός. Πετούσαν κάτω τὸ δόλι και ἔφεγαν, καὶ ἄλλοι ψρομεύονταν τὸν κατηφρατο, ἄλλοι ἔτεραν και τοὺς ποδοπατούσαν οἱ ἐρχομενοὶ πίσω τοὺς...

Ἐπειτα ἤρθε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, γιὰ νὰ συπτηρωθῇ ή καταστοφὴ τοὺς. Περύπονοι μὲ γνωρίζοντες τοὺς δρόμους, ἔτεγταν σὸν δρῆνας στὰ κέρηα τὸν Σουλιότων. Καὶ μέσα στὸ φοβερὸ σκοτάδι, στὸ ἄγρο ἔκεινο φραγάγη, ἀπὸ τὴ Μπίρα ὡς τὸ Κούνγη, δὲν ἀκύρωνταν παρὰ οἱ ἀλαζούντοι τῶν νικητῶν και οἱ θρήνοι τῶν νικημένων...

Ἡ ιστορία ανάφειτο τοὺς τρεῖς χιλιάδες Ἀλβανοὶ καὶ τὸν Σουλιώτης στοτύθηκαν δγδόντα, μετεξῆν τῶν διοικούντων μημονεύοντας ὁ Κίτος Ζέρβας και ὁ Κίτος Γαβέλλας.

Ο δεύτερος αὐτὸς ἦταν ἀνεψιός τοῦ Λάιτρου. Γι' αὐτὸν ἡ ιστορίας γράφει:

— Ο ἀνδρεῖος οὗτος Σουλιώτης ἐνεκλεισθῆ εἰς πύργον τινὰ ἔξη τοῦ στενοῦ μετὰ 16 πολεμιστῶν, ἔκει δὲ ἐφοεύθη, ἀπὸ πλειστοὺς δύος ἔστειλεν εἰς τὸν Ἀδην ἔθρον. «Οτε οἱ εἰς τὸ στενὰ εἰσαβαλλοῦτες Ἀλβανοὶ ὑπερχόρουσαν κατασυντετρυμένοι, ἡ θεία αὐτῷ Μόσχω Τζαβέλλα ὠμηῆσε πρὸς τὸν πύργον, διὰ νὰ σῶσῃ τὸν ἀνεψιόν της. Θάσασα δῶσας ἐκεῖ τὸν εὐδῆκε μετὰ τῶν ἄλλων συμπλεμένων νεκρῶν. Καλύψασα τότε, κατὰ τὸ Σουλιώτικον ἔθος, αὐτὸν διὰ τοῦ ἱματίου αὐτῆς, ὅμοσεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἐκδίκησην και ὀώμησε πρὸς καταδίκην τῶν φυγάδων».

Ο Ἀλῆς, ποὺ ἐπειρίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης στὴ Μπούρατσα, μόλις ἱσαθε τὴν ἱτανὴ τὸ στασιοῦ του, ἔγινε γοργόφα γιὰ τὰ Γάννενα. Ή σωτηρία του τὴ φρονι αὐτὴ ὠρείτεται σὲ προδοσία. Γιατὶ οἱ Σουλιώτες, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴ λαμπρὴ νίκη τοὺς και γνωρίζοντες μὲ δὲ Ἀλῆς θείοκετα στὸ στρατόπεδο μὲ λίγους σωματοφύλακες, ἔκαναν συμβούλιο και ἀπέρασισαν νὰ στείλουν διακόσιους διαλεχτοῦς ἀντρες γιὰ νὰ τὸν πάσσουν ζηντανό. Δινοτικῶς, τὴν ἀπόφασι τοὺς αὐτὴ τὴν ἔμπατην ξένοις, ξένας γανονιτής ἀπὸ τὰ Καστανοχώρια, ποὺ τυχάνως βρέθηκε στὸ Σούλι. Ὁ γανονιτής αὐτὸς βιάστηκε νὰ εἰδοποιηῇ ἀμέων τὸν Ἀλῆς μὲ τὸν ἔξην τόρο: Ελεγ ἔνα βούδη, ποὺ τὸν ἀλούσιθοδο στὰ χωράν, νὰ γανόνουν τὰ καλάκωματα. Στὸ παπούτσι τοῦ βούδην στὸν αὐτὸν, ὁ Καστανοχώριτης ἔρραψε τὸ γούμα τοῦ πρὸς τὸν Ἀλῆ και τὸν ἔστειλε στὸ σφραγίδεο.. Μόλις ἔλαβε και διάβασε τὸ προδοτικὸ γράμμα δ Ἀλῆς, ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ στὰ Γάννενα...

Ἀγόρευτα δὲ γανονιτής παρονυμιστής στὸν Τόραντον και ζήτησε τὴν ἀμοιβὴ τῆς ὑπηρεσίας του. Κι' δ Ἀλῆς τὸν ἐπῆρε στὸ Παλάτι του, ώς ιδιαίτερον γανωντὴν του... ***

Μετὰ τὸ πάθημα τοῦ ἔκεινο δ Ἀλῆς Πασσᾶς ἀναγκάστηκε νὰ συντροπολογήσῃ μὲ τὸν Σουλιώτες και νὰ τὸν ἀφήσῃ ἥσυχους...

Ο Λάιτρος Τζαβέλλας πέθανε μετὰ τρία ἔτη, ἀφίνοντας διάδοχο του, δηλ. «Αρχηγὸς τῆς φάρασ τῶν Τζαβέλλαων» τὸ γοῦ τοῦ Φότο, τὸν δοπιόν δ Ἀλῆς Πασσᾶς, κατὰ τὴ συνθήκη, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Ο ἀληθινὸς ἔρως νικᾷ και τοὺς ἀνθρώπους και τὸ πεπωρένο.

Σ κ ο ὶ μ π

«Οποιος ἐμπιστεύεται σὲ γυναικά δίνει ἐμπιστοσύνη σὲ ληστή.

Ἡ σ ο ἰ δ ο ε

Η γυνὴ χωρὶς θέλητρα είνε ἀγκίστρια στρὶ χωρὶς δόλωμα.

Δ α ν η λ ὁ ε

· Η καλλονὴ τῶν γυναικῶν διαρκεῖ ἀπὸ δέκα πέντε δις τὰ τριάντα χρόνια τους. Η διαρροὴ τους δηλαδὴ πάντα δταν τοὺς θρέχεται τὸ λογκύ.

Α. Κ α ρ ε

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

Γινονδήσε στὸ σπίτι του πάντα μεθυσμένος και δὲν ἔκανε ἄλλο πάρα νὰ δέρνῃ τὴ γυναικά του. Ή διατυπωμένη ἑκείνη τὸν ὑπόλειμενο, γιατὶ ήξερε πῶς ἀν ἔφενγε ἀπὸ κοντά της, θάμενε σίγουρα στὸν πέντε δρόμους.

Ο μεθύστακας τὴν εἴδησε σχεδὸν κάθε βράδυ γητική και τῆς ἔδινε ἀμέτρητος ἔνταξης. «Η φρονὲ τοὺς κι' ή βλαστήμεν τοῦ χρησίμων πεντακάριος γοργός τοῦ γειτονιά, ποὺ είλε μέση τε ὁργή γιανόταν αὐτὴν ή στρηνή. Ἐπειτα μὰ φοβερή σωτῆ άπλωνόταν μέσα στὴν κάμαρά τους και τίτοε δὲν ἀσύγνωταν ὡς τὸ πρωΐ.

Μιὰ μέρα, καίσα στὸ κρύπτη τὸ δεξέμενο πεινασμένη πεινα, ποὺ τὸ Συλλογότωμα είχε ἐπαναλέψθη ἀγνώστερο, ή διστηχη γνωστοκό έπιπλο έπιπλονθύσε νὰ τὴ βογχή παρέσενα ποὺ πονούντος τὸ μωρό, τοῦ είπε :

— Χτύπα με λοιπόν; Γιατί στέκεσαι; Σὲ περιέμενα! Είμαι έπινημ..

· Αλλὰ ὁ μεθυσμένος φάνηκε σὰν νὰ μήν πάνε τὰ παρόλα λόγια της και καρφώνονται τὴν τρυφερή και ἔφαντημένη μεταὶ τὸν ἀπάντηση στον γινό του, δειλασμένος σὰν κατηγορημένος ποὺ ἀπολογεῖται, μορμούσις :

— Φοβάμαι μὴ ξανήσω τὸ παιδί...

Η ΑΜΙΛΗΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τεῦ Οὐγγρεο ποιητοῦ ΣΕΜΕΡΕ

Καθημόυντα κοντά της και τὴν κύπταξα. Αἰλανόυμον ἀνάλαβε τὴν πνοή της. ἔβλεπα τὸ καμαρένιο της ἥσυχο σὰν τὴν αὐγὴ και παρακολουθοῦσα τὸ ἀνεβοκαθέβασμα τὸν στιθμόυς της ποὺ θηταν προμένοντας ἀπὸ τὸ λίνο πουκαμισάρι της. «Ξέφανα, μὰ καρδιούντη φωνή μωροῦ έξεψη :

— Ο, ναι, είσαι σύ!

· Ερούντα τὸ τέλος τὴν χέρια μων γύρω ἀπ' τὸ πομπή της και μιὰ εὐτυχία γεμάτη ἀπὸ ἔφωτα μὲ πλημμύρων. «Η ἴδονη ἔφερε τὴν ἴδονην, τὸ φιλι προσάλεσε ἄλλο φιλι κι' η ἔκτη τὴν ἀγάπητη μαζί εσφυγέσια μαζεύνησε...

— Είσαι διάρκε μωροῦ πειά, ἔλεγε ἑκείνη, ἐσὶν σὺν σὲ ξητούσα τὸν παρασκευασμένο... Η ψυχὴ μων κι' η καρδιά μων είνε δικές σου, δόλτελα δικές σου...

· Εγώ τὴν ἀνυπνία, κι' ἔτανε τόη νηγάντηση, ποὺ δένησε τὸν πομπή της στην τρυφεράς της πομπή της στην προμένοντας τὸν βούδην, τὸ φιλι προσάλεσε τὸν πομπή της μαζί εσφυγέσια μαζεύνησε τὸν βούδην, μὰ και φιλιάρο κι' ἀτελείωτο...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΙΧΙΧΜΑ

Μιὰ μέρα πεντεῖν παιδιά τὸν δρόμον καθόνταν γύρω μὲν ἄνθες, δῶσαν τὴν ἔπιπλην γάμηλητος. Ο ταραγμένος λογισμός που δὲν εἰδούσε τὶς ἔφραστες ποὺ ηθελα, τὸ στόμα μων ἔμεν βούδη, η γλώσσα μωροῦ είλε δεσθεῖ. Και τότε... τότε τὴν ἔπικανα και της τὰ είλα διλα, θλα μὲν φιλι, ένα φιλι, ένα φιλι πομπή, μὰ και φιλαρό κι' ἀτελείωτο...

— Τί κάνετε αὐτὸν;

— Σιναγονέζημαστε στὰ φέματα, ἀπάντησε τὸ τολμηρότερο μὲν πομπή της πομπή της πατατά. Εκείνος ποὺ θα περιέργεια, πήγε κοντά τους και τὴν ράστη:

— Ο άγαθὸς ιερεὺς ἐθεώρησε τότε ὑποχρέωσί του νὰ τὸν δώσῃ μεριές συμβούλευς.

— Τέκνα μου, τοὺς είπε, μήν αφίνετε τὸ Σατανᾶ να σάς κυριεύῃ. «Έγώ δὲν ήμον στὴν ήλικιά σας, δὲν είλα πει οὐτ' σὰ φέμα!

· Τὸ παιδιά ποὺ είλε μιλήσει πρωτήτερα, μόλις άκουσε τὰ τελευταία λόγια τοῦ πατατά, δροσίσε νὰ κυττά τὰ χέρια του και νὰ φωνάξει :

— Κέρδισες ὁ παπᾶς! Χάρισμά του τὸ γλυκό... Είτε τὸ μεγαλείτερο φέμα!

